

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D.,
ve věci

žalobce: **K. T.**, narozen „X“, státní příslušnost Kazachstán,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. OAM-420/VL-18-P10-PD3-2009,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 2. 2019, č. j. OAM-420/VL-18-P10-PD3-2009, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 52 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 2. 2019, č. j. OAM-420/VL-18-P10-PD3-2009, jímž nebyla žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 24. 9. 2018 podali společně s partnerkou E. B., narozenou „X“, žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky, v nichž shodně uvedli, že rozhodnutími žalovaného jim a jejich nezletilé dceři byla na území ČR udělena mezinárodní ochrana ve formě ochrany doplňkové. Žalobce i jeho partnerka se domnívali, že nadále trvají důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena jejich dceři, která je osobou bez státní příslušnosti. S odkazem na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Kazachstánu za rok 2016 žalobce konstatoval, že osoby bez státního občanství mají nadále omezený přístup ke zdravotní péči, vzdělání a zaměstnání; odkázal také na zprávu Komise pro lidská práva z roku 2012, která se věnuje dětem bez státního občanství. Zdůraznil, že jeho dcera je i nadále osobou bez státního občanství, případný návrat rodiny do domovského státu by přitom znamenal její odebrání kazašskými úřady z důvodu nemožnosti prokázání rodinných vazeb. Podle žalobce by tak došlo k porušení práva na ochranu soukromého a rodinného života vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“) a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jimiž je Česká republika vázána. Dodal, že jeho dcera je stejně jako jeho další děti stále závislá na péči svých rodičů, a to jak sociálně, tak materiálně.
3. K argumentaci žalovaného, že žalobce před seznámením s podklady rozhodnutí podal žádost o povolení k trvalému pobytu, a tudíž mu není třeba prodlužovat platnost doplňkové ochrany, žalobce namítal, že správní řízení o vydání povolení k trvalému pobytu trvá několik měsíců a podaná žádost neosvědčuje legálnost pobytu. Žalovaný podle žalobce v důsledku chybného výkladu zákona o azylu a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) porušil základní zásady činnosti správních orgánů vyplývající z § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce považoval za nesprávný i závěr žalovaného, že jeho doplňková ochrana zanikla ze zákona nabytím státního občanství České republiky jeho dcerou A. T. Připomněl, že na území České republiky pobývá na základě doplňkové ochrany i jeho partnerka, které sice platnost doplňkové ochrany rovněž nebyla prodloužena, nicméně proti předmětnému rozhodnutí podala včasnou žalobu, a tudíž jí pobytové oprávnění na základě udělené doplňkové ochrany stále svědčí. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že on je i nadále rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany. Dále poukázal na to, že nemá většího smyslu, aby doplňková ochrana udělená podle § 14b odst. 1 a 2 písm. a) zákona o azylu nebyla prodloužena jen z důvodu podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a udělení státního občanství České republiky jeho dcerám. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je podle žalobce nutno považovat za jeden celek, který byl započat příchodem žalobce do České republiky a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dodal, že správní akt, kterým se prodlužuje platnost udělené doplňkové ochrany, má deklaratorní účinky.
4. Právní názor žalovaného, že pro prodloužení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba splnit podmínku zvláštního zřetele, podle žalobce nemůže obstát ve světle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobce s odkazem na čl. 23 odst. 2, čl. 24 a čl. 33 kvalifikační směrnice namítal, že § 14b zákona o azylu je nesprávnou transpozicí práva Evropské unie, a proto je nutno jej eurokonformně interpretovat tak, že se existence důvodu hodného zvláštního zřetele nevyžaduje. V této souvislosti se žalobce domáhal přímého účinku nesprávně transponovaného ustanovení kvalifikační směrnice s tím, že žalovaný měl doplňkovou ochranu udělit. Uvedl, že možnost vyřadit si pobytové oprávnění v zemi původu neobstojí vůči požadavkům komunitárního normotvůrce. Kvalifikační směrnice totiž podle žalobce počítá s tím, že pobytová situace rodinného příslušníka bude vyřešena v azylovém řízení, a to na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že odkazovaná ustanovení kvalifikační směrnice lze považovat za *act claire* s tím, že bez nutnosti splnit další podmínky zakládají právo na udělení doplňkové ochrany. Pro případ, že by měl soud odlišný názor, žalobce navrhl položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie.

5. Žalobce popsal, že je na území České republiky plně integrován a nachází se zde středisko jeho zájmů, je tedy faktickým tuzemcem a navíc mladým dospělým. Namítal, že se žalovaný nezabýval praktickou proveditelností jím tvrzené možnosti realizovat rodinný život v zemi původu. K posuzování situace cizinců, kteří se nacházejí dlouhodobě v hostitelské zemi, žalobce odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Mikulič proti Chorvatsku ze dne 7. 2. 2002, rozsudek Vrchního správního soudu spolkové země Berlín – Braniborsko ze dne 11. 6. 2015, sp. zn. 11 B 26.14, a usnesení Ústavního soudu Spolkové republiky Německo ze dne 10. 5. 2007, sp. zn. 2 BvR 304/07. Žalobce zdůraznil, že v případě neprodloužení doplňkové ochrany je cizinec podle § 54 odst. 2 zákona o azylu ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinen z území České republiky vycestovat, aniž by byl oprávněn podat žádost o jiný pobytový titul. Podotkl, že žalovaný měl doplňkovou ochranu prodloužit, přičemž se měl řídit § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť vycestování žalobce je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak právem na rodinný a soukromý život podle čl. 8 Úmluvy; tímto postupem žalovaný zmíněná ustanovení porušil.
6. Podle žalobce je správní orgán v situaci, kdy žadatel přednese tvrzení o hrozícím pronásledování z důvodu jeho náboženství, povinen se s jeho tvrzením vypořádat a zajistit takové důkazní prostředky, aby mohl riziko pronásledování či vážné újmy potvrdit či vyvrátit. Žalovaný však nezohlednil, že žalobce není podle čl. 21 odst. 4 zákona o státním občanství Republiky Kazachstán státním občanem Kazachstánu, a to z důvodu, že pobývá v České republice déle než pět let a současně není registrován na zastupitelském úřadu Kazachstánu. Žalobce proto namítal, že žalovaný nedostatečně zjišťoval skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu a nevzal v úvahu všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch podle § 50 odst. 3 správního řádu. Ohledně zásady materiální pravdy ve správním řízení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu Československé republiky ze dne 11. 5. 1927, Boh. A 6541/1927. Závěrem žalobce doplnil, že kromě výše uvedených pochybení žalovaného považuje napadené rozhodnutí za nezákonné dále z důvodu porušení § 23c zákona o azylu, neboť v řízení využil jako podklad pro vydání rozhodnutí neaktuální a neobjektivní zprávy o zemi původu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Podle žalovaného odpovídá přijaté řešení konkrétním okolnostem a bylo patřičně odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, neshledal však důvody k vyhovění žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále uvedl, že žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu udělena na dobu 36 měsíců rozhodnutím správního orgánu ze dne 24. 10. 2011, č. j. OAM-420/VL-18-K03-2009 a následně byla tato doba dvakrát prodloužena o 24 měsíců, a to rozhodnutím správního orgánu ze dne 10. 10. 2014, č. j. OAM-420/VK-18-HA18-PD1-2009 a ze dne 29. 11. 2016, č. j. OAM-420/VL-18-P16-PD2-2009. K udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo přistoupeno z důvodu naplnění podmínek § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, spočívající zejména v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, když při prvotním udělení doplňkové ochrany žalovaný přihlédl k širším rodinným vazbám žalobce a při prodloužení doplňkové ochrany bylo přihlédnuto k péči o nezletilé dcery, kterým byla rovněž udělena doplňková ochrana. Žalovaný dále zjistil, že třem dcerám žalobce následně doplňková ochrana zanikla, neboť nabyly státní občanství ČR. Žalovaný v řízení dále zjistil, že žalobce je trestně bezúhonný, hovoří česky, je schopen cestovat, komunikovat s úřady a samostatně si tak upravit pobytové oprávnění na území ČR v rámci zákona o pobytu cizinců, což již učinil podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu on, i jeho manželka paní E. B. Ze spisu je patrné, že jediným důvodem aktuální žádosti žalobce o prodloužení udělené doplňkové ochrany je pouze snaha legálně zůstat na území ČR.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci byla dne 24. 10. 2011 udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na 36 měsíců; dne 27. 10. 2014 a 29. 11. 2016 byla tato doplňková ochrana prodloužena vždy o 24 měsíců. V době trvání doplňkové ochrany nabyly všechny tři dcery žalobce G. T., narozená „X“, J. T., narozená „X“, a A. T., narozená „X“, státní občanství České republiky, přičemž u poslední z nich se tak stalo dne 12. 11. 2018; všem třem tak postupně zanikla doplňková ochrana. Mezi účastníky řízení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dále není sporu o tom, že partnerce žalobce E. B. nebyla doplňková ochrana prodloužena. Soud proto konstatuje, že žalobci skutečně nemohla být prodloužena doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, když nikdo z jeho rodinných příslušníků nebyl poživitelem doplňkové ochrany.

12. Podle § 53a odst. 4 věty první a čtvrté zákona o azylu platí, že „[o]soba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. ... Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).“
13. Z § 14a odst. 1 zákona o azylu přitom vyplývá, že „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Podle odstavce 2 písm. d) téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
14. Soud především zdůrazňuje, že při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona o azylu je správní orgán povinen kromě vyhodnocení, zda trvají důvody, pro něž byla původně doplňková ochrana udělena, též přihlídnout ke skutečnostem, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu. Pokud takové skutečnosti vyjdou v řízení najevo, správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho nového důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz).
15. Nejvyšší správní soud zároveň v rozsudku ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, publ. pod č. 2836/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[p]ři posuzování otázky, zda by vycestování žadatelky o mezinárodní ochranu, která žije v ČR společně se svým nezletilým dítětem a manželem, na jehož příjem je rodina odkázána, bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života, a zda tedy jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona ... o azylu, se zpravidla nelze spokojit s pouhým konstatováním, že žadatelka i její rodinní příslušníci mají občanství země původu, a mohou tam tedy společně odcestovat a existenci rodiny tím zachovat. Správní orgán je v takovém případě povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami takového kroku, mezi něž by mohl patřit např. nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejích rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu. Není-li přestěhování rodiny do země původu právně či fakticky možné, je správní orgán dále povinen se zabývat i tím, zda má žadatelka možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana, a zda by i případné krátkodobé odloučení stěžovatelky od jejího nezletilého dítěte, pokud by bylo spojeno s vyřízením oprávnění k pobytu, nebylo, vzhledem k věku dítěte a dalším okolnostem, nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života.“ Dále je nutné zdůraznit, že k porušení práva na soukromý a rodinný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

život dochází i tehdy, pokud by bylo nuceným vycestováním cizince porušeno právo na soukromý a rodinný život osob, které by tu daná osoba musela zanechat (k tomu srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 Az 1/2016-75, dostupný na www.nssoud.cz). S těmito závěry Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze se zdejší soud plně ztotožňuje a má za to, že jsou aplikovatelné také v projednávané věci.

16. Z výpovědi žalobce učiněné v průběhu správního řízení (viz protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 28. 11. 2018) podle zjištění zdejšího soudu vyplývá, že žalobce na území České republiky žije s manželkou E. B. a třemi nezletilými dcerami, které jsou státními občankami České republiky. Podrobné informace o situaci žalobce měl přitom žalovaný k dispozici, neboť si vyžádal od Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru sociálních věcí, informace získané činností podle zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí. Ze sdělení příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí ze dne 12. 11. 2018 mimo jiné vyplývá, že rodina žalobce žije v bytě 3 + 1, v domácnosti žije žalobce, jeho manželka a tři nezletilé dcery. Žalobce je otcem nezletilých, je zaměstnán na pozici montážník u společnosti PILA UNION s. r. o. s příjmem 18 000 Kč – 20 000 Kč měsíčně. Manželka žalobce je na mateřské dovolené, dochází na rekvalifikační kurz v oboru účetnictví. Ohledně péče rodičů o nezletilé není u orgánu sociálně-právní ochrany dětí evidován žádný negativní podnět. Provedeným šetřením tedy byla potvrzena tvrzení žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života uvedená při pohovoru o žádosti u prodloužení doplňkové ochrany.
17. Výše uvedené skutečnosti dovedly soud k závěru, že v případě žalobce by jeho nucené vycestování znamenalo porušení čl. 8 Úmluvy, neboť na území České republiky žijí jeho tři nezletilé děti, které jsou státními občany České republiky, u nichž nelze argumentovat možností společného života v zemi původu žalobce a jejichž odloučení od otce by bylo zásahem do jejich práva na soukromý a rodinný život, zejména s ohledem na jejich velmi nízký věk. Současně by došlo též k porušení čl. 7 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, publikované pod č. 104/1991 Sb., neboť nezletilé děti žalobce mají právo znát své rodiče a právo na jejich péči, přičemž úlohou České republiky je mimo jiné zajistit, aby dítě (až na výjimky) nemohlo být odděleno od svých rodičů. Vedle tohoto je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce je v České republice již určitým způsobem integrován, když je schopen komunikovat v českém jazyce (podle poznámky v protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 28. 11. 2018 byl pohovor na žádost žalobce veden v českém jazyce) a aktivně je zapojen do pracovního života, když je v ČR zaměstnán. Vycestováním žalobce by tudíž bylo porušeno i jeho právo na osobní život ve smyslu čl. 8 Úmluvy, neboť jeho ochrana v sobě zahrnuje aspekty sociální identity a právo na vytváření a rozvíjení vztahů s jinými lidskými bytostmi a vnějším světem (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-38).
18. Podle názoru zdejšího soudu nemůže žalovaný obhájit svůj postup ani poukazem na skutečnost, že žalobce podal před vydáním napadeného rozhodnutí žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nelze předjímat výsledek takového řízení, a to zvláště v situaci, kdy jeho předchozí žádost byla zamítnuta. Ostatně podle názoru Nejvyššího správního soudu dokonce ani existence pobytového oprávnění ve formě přechodného pobytu nemůže být důvodem pro odmítnutí udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Azs 156/2018-22, dostupný na www.nssoud.cz), tudíž překážku udělení či prodloužení doplňkové ochrany rozhodně nelze spatřovat ani v podané žádosti o pobytové oprávnění. Lze tedy uzavřít, že žalovaný pochybil, když Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezohlednil tyto rodinné vazby žalobce a neshledal v jejich hrozícím zpřetrhání (i třeba jen dočasném) porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o tom, že neprodloužení doplňkové ochrany žalobce nebude znamenat porušení práva na soukromý a rodinný život, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

19. Námitky směřující k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a nezajištění aktuálních a objektivních podkladů o zemi původu žalobce soud neshledal důvodnými. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný si jako podklad pro své rozhodnutí ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu obstaral Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu ze dne 3. 7. 2018, současně žalovaný vycházel ze zpráv o zemi původu získaných při původním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že uvedená Informace OAMP nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí starší devíti měsíců, lze ji proto z pohledu její aktuálnosti považovat za zcela vyhovující požadavkům kladeným na tento specifický druh podkladů (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, dostupné na www.nssoud.cz). Předmětné zprávy soud vyhodnotil jako objektivní, neboť byly vypracovány jak nezávislými mezinárodními organizacemi zabývajícími se ochranou lidských práv, tak Ministerstvy zahraničních věcí USA a České republiky, není tedy důvod pochybovat o jejich objektivitě. Sám žalobce přitom nepředložil žádné konkrétní argumenty, proč by získané zprávy neměly být za objektivní považovány.
20. Soud rovněž nemohl přisvědčit námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho tvrzením o hrozbě pronásledování z náboženských důvodů. Žalovaný se těmito obavami žalobce zabýval již v rozhodnutí ze dne 24. 10. 2011, č. j. OAM-420/VL-18-K03-2009, v němž dospěl k závěru, že nelze zcela jednoznačně vyloučit, že by žadateli mohlo nuceným vycestováním do země původu hrozit nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, spočívající zejména v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Jelikož v průběhu následných řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalobce nesdělil žádné nové skutečnosti ohledně hrozící újmy v zemi původu, žalovaný nebyl povinen se v napadeném rozhodnutí se těmito tvrzeními opětovně zabývat.
21. Nedůvodnost těchto námitek však nic nemění na tom, že žalovaný nesprávně posoudil existenci důvodu doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
22. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 52 Kč odpovídající zaplacenému poštovnému za zaslání žaloby soudu. Soudní poplatek žalobce nehradil, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobce nahradit nepožadoval, ani mu podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. června 2020

JUDr. Petr Černý, Ph. D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)